

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Sági János jogtanácsos által képviselt Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság (8000 Székesfehérvár, Deák Ferenc u. 2.) I.r. és dr. Goldea Zsuzsanna ügyész által képviselt Legfőbb Ügyészség (1055 Budapest, Markó u. 16.) II.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2009. május 25. napján kelt 27. P. 21.551/2008/18. számú ítélete ellen a felperes 2009. október 9. napján 22. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A pártfogó ügyvédi díjat és a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2008. július 18. napján jegyzőkönyvbe mondott kereseti kérelmében 28.000.000 Ft nem vagyoni kár megtérítésére kérte kötelezni az alpereseket. Előadta, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság 2008. április 23. napján meghozott és 2008. április 26. napján jogerőre emelkedett 1. B. 1001/2007/15. számú ítéletével felmentette őt 3 rb kiskorú veszélyeztetése büntette miatt emelt vád alól, de a büntetőeljárás miatt jelentős vagyoni és nem vagyoni károk érték. A Móri Rendőrkapitányság nyomozott az ügyében, és 2005. december 10-én az egyik intézkedő rendőr megütötte. Az emiatt tett feljelentésére az eljárást megszüntették. A másik rendőr a felperes volt házastársának, aki az intézkedést kérte, azt tanácsolta, hogy súlyos bűncselekmény miatt tegyen feljelentést ellene, mert egyébként a rendőrök megütik a bokájukat. Így került sor a kiskorú veszélyeztetése

miatti feljelentésre. Előadta, hogy rendőröknek nem volt joguk a lakásán intézkedést foganatosítani, ezzel megsértették a rendőrségről szóló törvényt és a „magántulajdon védelméről” szóló törvényt. Állította, hogy a kiskorú veszélyeztetése miatti feljelentést 2005. november 21. napjára visszadátumozták, mert ezt megelőzően is jártak kint a rendőrök a felperes lakásán. A visszadátumozás indoka pedig az volt, hogy a felperes feljelentése elutasítható legyen arra alapozva, hogy ellene már folyik büntetőeljárás. A rendőrség azzal is kárt okozott, hogy 2005. december 13. napján a Fejér Megyei Hírlapban egy cikk jelent meg, ami a felperest úgy állította be, mintha bűncselekményt követett volna el. Emiatt a lakóhelyén az egész falu a szája vette, társadalmilag ellehetetlenült. További sérelem volt, hogy a rendőrségi szakértő, amikor gyermekeit vizsgálta, a felperessel tiszteletlenül beszélt több ember előtt. E szakértővel szembeni kifogásait folyamatosan hangoztatta, de új szakértőt nem jelöltek ki. A nyomozás során a felperes által indítványozott tanúkat nem hallgatták ki, csak a bírósági eljárásban. A volt felesége ellen amiatt is feljelentést tett, mert az egyik közös gyermeket többször bántalmazta, illetve mert az ő biztatására egy másik gyermekük megpofozott egy személyt. A feljelentését azonban elutasította mind a rendőrség, mind az ügyészség. A rendőrség azzal is kárt okozott, hogy lényegében elüldözte a saját lakásából. A felperes tanúként kihallgatott fiával a nyomozás során egy üres papírt íratnak alá, a törvényes képviselője pedig nem volt jelen. Nem volt szembesítés és helyszíni szemle. Sérelmezte, hogy tőle ujjlenyomatot és DNS mintát vettek. Bűnpártolásnak minősül, hogy a volt felesége által a sérelmére elkövetett cselekmények miatt nem jártak el. A II.r. alperesnek az iratok alapján észlelnie kellett volna, hogy a rendőrség milyen jogsértéseket követ el, de az ennek megakadályozásához szükséges intézkedéseket elmulasztotta. Kára abból eredt, hogy lakóhelyén rossz hírért keltették, a rendőrök megalázták, idegileg kikészült, bár ez utóbbi miatt nem fordult orvoshoz.

Az I.r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy eljárása mindvégig törvényes volt, betartotta a Be. szabályait. Jogellenesség hiányában kártérítési felelősség nem terheli. 2005. november 19. és december 10. napján a felperes lakásán valóban eljárak a rendőrök, mert a felperes leánya, volt felesége illetve nevelt gyermeke rendőri intézkedést kért a felperes magatartását sérelmezve. A rendőrséget a helyszínre kihívták, ez törvényes alapot szolgáltat a lakásba való belépésre. Az utolsó esetben a felperes nem volt hajlandó személyazonossága igazolására, ezért őt a rendőrök az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján elő kívánták állítani. A felperes útközben meggondolta magát, átadta a személyigazolványát, ezért a rendőrök elálltak az előállításától. 2005. november 21. napján a felperes volt házastársa kiskorú veszélyeztetése miatt feljelentést tett a felperessel szemben. A számítógépes nyilvántartási rendszerre tekintettel nincs lehetőség a dátumok utólagos kiigazítására. A felperes a gyanúsítás miatt ellenvetéssel élt, amit az I.r. alperes elutasított. A nyomozást végül a Székesfehérvári Rendőrkapitányság folytatta le, majd a felperessel szemben vádat emeltek. A felperes a rendőri bántalmazás miatt feljelentést tett, az eljárást a Fejér Megyei Ügyészségi Nyomozóhivatal bűncselekmény hiányában megszüntette. Az előzmények

ismertetése után kifejtette, hogy egy jogszerűen indított és lefolytatott büntetőeljárást követő felmentő ítélet nem jelent automatikus jogalapot a kártérítési felelősség megállapítására, a büntetőeljárás jogszerűen és ügyészi irányítás mellett folyt. Részéről a felróhatóság is hiányzik nem terheli kirívóan okszerűtlen mérlegelés, vagy nagyfokú gondatlanság. A felperes által megjelölt összecszerűséget eltúlzottnak minősítette, de jelezte, hogy az sem állapítható meg, hogy a felperest mely sérelemből milyen összegű kár érte. Az újságban megjelentek miatt a felelősség a szerkesztőséget terheli.

A II.r. alperes szintén a kereset elutasítását kérte a felperes perköltségben marasztalása mellett. A keresetlevél ismeretében előadta, hogy nem állapítható meg, a II.r. alperes mely konkrét jogellenes és felróható magatartásával pontosan milyen összegű kárt okozott. Vitatta tehát mind a jogalapot, mind az irreálisan magas összecszerűséget. Állította, hogy a keresetlevélben a II.r. alperes tekintetében konkrét tényállás nincs. A jogalap azért hiányzik, mert a felmentés önmagában nem jelent automatikus alapot a keresetindításra. Államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak nyilvánvaló és kirívó jogsértés esetén lehet megállapítani. A Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott kártérítési felelősség négy eleme közül hármat a jogellenességet, a kárt (annak összecszerűségét) és az okozati összefüggést a felperesnek kell bizonyítani. Vitatta, hogy bármely tevőleges vagy mulasztásos ügyészi tevékenység összefüggésben állna a felperesnek a lakókörnyezetében kialakult mikénti megítélésével. A felperes esetleges rossz híre a lakókörnyezetében a családi viszály következménye. Nem tanúsított jogellenes magatartást. A büntetőeljárásban végzett tevékenysége - intézkedése a nyomozás során, vádemelés, vádképviselés - számára törvény előírása folytán kötelező, nem lehet jogellenes. A vádemelés a bizonyítékok mérlegelésén alapult. A nyomozás során beszerzett terhelő bizonyítékok elegendőek voltak a vádemeléshez, a pszichológus szakértő véleménye összhangban állt a családtagok által előadottakkal. A felperes lakóhelyén működő közintézményekben dolgozó személyek (pedagógusok, családgondozók) tanúkénti kihallgatását a Fejér Megyei Bíróság írta elő a hatályon kívül helyező végzésében, az ebből eredő felperesi sérelem nem hozható összefüggésben a II.r. alperes tevékenységével. A megismételt eljárásban a bíróság tanúként kihallgatta azt a két személyt, akikre a felperes mint mentő tanúkra hivatkozott, de e két személy vallomása önmagában nem lett volna elegendő egyéb tanúvallomások és adatok bizonyító erejének gyengítésére.

A Fejér Megyei Bíróság 2009. május 25. napján meghozott 27. P. 21.551/2008/18. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 30.000 Ft, a II.r. alperesnek 34.480 Ft perköltséget.

A Ptk. 339. § (1), 349. § (1) és (3) bekezdéseinek ismertetése után az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a bíróság által tévesnek ítélt vádemelés önmagában nem elegendő a nyomozó és vádhatóság felróható magatartásának megállapításához, csak az esetben, ha

ehhez a tények kirívóan okszerűtlen értékelése, lényeges anyagi vagy eljárási szabálysértés társul. Az elsőfokú bíróság ennek vizsgálatát végezte el.

A felperes kifogásolta, hogy az I.r. alperes elegendő bizonyíték hiányában indított ellene eljárást. A büntetőeljárás megindításakor azonban a nyomozó hatóság mérlegelési jogkört gyakorolva dönt, melyhez nem szükséges a bizonyosság, elegendő annak valószínűsítése, hogy bűncselekmény történt, annak elkövetésével meghatározott személy valamely tény alapján összefüggésbe hozható. A perbeli esetben a felperes volt házastársa a felperes és közte lezajlott veszekedésről, a felperes agresszív fellépéséről tett nyilatkozatot a feljelentésében, ami megalapozta a kiskorú veszélyeztetésének büntette alapos gyanúját azzal, hogy azt a felperes követette el. A nyomozás elrendelését követően meghallgatott tanúk (a felperes fia, nevelt lánya) a családgondozásra hivatott szervezet írásbeli nyilatkozata alátámasztotta az alapos gyanút, amit tovább erősített a pszichológus szakértő véleménye. Az így rendelkezésre álló bizonyítékokat a II.r. alperes elegendőnek minősítette a vádemeléshez. Az utóbb tévesnek bizonyult vádemelés azonban felróhatóságot nem alapoz meg. E körben az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság 7. B. 768/2006/19. számú ítéletével a bizonyítékok alapján a felperessel szemben emelt vádat alaposnak találta. A hatályon kívül helyezést követően megismételt eljárásban további tanúk vallomása alapján történt a tényállás megállapítása, és a felmentő ítélet meghozatala. Az elsőfokú bíróság tehát azt az álláspontot foglalta el, hogy a nyomozás elrendelésekor az I.r. alperes, a vádemeléskor a II.r. alperes jogellenes és felróható magatartást nem tanúsított. Nem tartozik a kártérítési perben eljáró bíróság hatáskörébe annak felülvizsgálata, hogy a nyomozó hatóság milyen bizonyítási eszközöket, milyen sorrendben alkalmazott, a büntetőeljárási törvény a hatóság számára e körben kötelező rendelkezést nem tartalmaz. A nyomozás taktikája, célszerűsége polgári perben nem vizsgálható. A felperes a nyomozás során valóban kérte több személy tanúkénti kihallgatását a fiát érintő történésekre, de ezek az indítványai nem a feljelentés szerinti események tisztázására irányultak. A sajtóban egy rendőrségi intézkedésről megjelent hír az érintett személyek nevének, adatainak közlése nélkül önmagában nem jogsértő, különösen nem az adatot szolgáltató I.r. alperes részéről. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 17. § (1) bekezdése értelmében a rendőrség feladatának ellátása során a személyes szabadsághoz, a magánlakás sérthetetlenségéhez, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja, míg a 39. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül felsorolt eseteket kivéve nem léphet be, a kivételek között szerepel a segélyhívás. A felperes által sérelmezett esetek mindegyikében a rendőri intézkedést a családtagok segélyhívása előzte meg, vagyis a felperes lakóházába a belépés jogszerű volt. A felperes állította, hogy házastársa feljelentését visszadátumozták. Ezt az elsőfokú bíróság azért tartotta alaptalannak, mert a nyomozó hatóság 2009. (helyesen 2005.) november 29. napján rendelte el a szakértői vélemény beszerzését, december 7-én tanúként hallgatta ki a felperes fiát és nevelt lányát, egyidejűleg fax útján intézkedett az oktatási intézmények felé, ahonnan a válasz december 9-i keltezéssel megérkezett. A nyomozás tehát már

folyt, nyomozati cselekményeket fogantatosítottak a december 10-i incidenskor. Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróság azt a felperesi álláspontot, hogy a nyomozást 2006. január 21. napjáig be kellett volna fejezni, a nyomozás határidejét a Be. 176. § (1) bekezdésében biztosított módon a Székesfehérvári Városi Ügyészség 2006. január 12. napján kelt Fvk. 8.515/2005/1/I. számú határozatával meghosszabbította, az I.r. alperesnek 2006. március 22. napjáig volt lehetősége a nyomozás befejezésére. A felperes súlyos jogsértésnek minősítette, hogy fiával a nyomozó hatóság egy üres lapot íratott alá, tényleges vallomást tőle nem vettek fel. A gyermek ilyen tartalmú állítását azonban egyértelműen cáfolja az az egyszerű rátekintéssel is megállapítható körülmény, miszerint az aláírása több oldalon különböző helyeken szerepel, egyes helyeken valóban a lap alján, máshol viszont a szövegbe ágyazottan. E tények értékelése mellett az elsőfokú bíróság nem állapított meg jogellenes magatartást az I.r. alperes nyomozati tevékenységével összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság azt sem minősítette jogellenes magatartásnak, hogy a felperes által a volt feleségével szemben tett feljelentéseket elutasították az alperesek, mert az akkor rendelkezésükre álló tényeket, bizonyítékokat nem mérlegelték okszerűtlenül, célszerűtlenül. A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem szolgálhat újabb jogorvoslati fórumként, vagyis nem eredményezheti a jogerősen elbírált jogviták ismételt felülvizsgálatát.

Végül az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy a felperes a per során kárának összegét ugyan megjelölte, de annak bekövetkezését nem bizonyította, e tárgyban bizonyítási indítványt felhívás ellenére nem terjesztett elő, a bizonyítatlanság következményeit a Pp. 3. § (3) és 164. § (1) bekezdései alapján viselnie kell.

A pereszes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta az alperesek költségében, míg a le nem rótt illetékről akként rendelkezett, hogy azt felperes költségmentessége folytán az állam viseli (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §).

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte és az alperesek kereseti kérelmének megfelelő egyetemleges marasztalását a Pp. 235. §-ában megfogalmazott törvénysértésekre tekintettel. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást nem folytatta le teljes körűen, a rendelkezésére álló bizonyítékokból nem okszerű következtetést vont le, döntése nem megalapozott. A felperes számára fontos tanúkat az elsőfokú bíróság nem hallgatott meg, a szakértői véleményt nem megfelelően értékelte, abból helytelen következtetést vont le. A Ptk. 339. és 349. §-ai szerinti kártérítési felelősséggel kapcsolatos következtetések nem helytállóak. Ha a nyomozás során helyesen és okszerűen mérlegelik a bizonyítékokat, megállapítható lett volna a felperes ártatlanságának a vétele, nem lehetett volna kiskorú veszélyeztetésével gyanúsítani. Ha a nyomozás során a szakértői véleményben rögzítetteket helyesen értékelik, nem került volna sor a felperes gyanúsítására. A bíróság is rögzítette, hogy a tanúvallomások között számos ellentmondás van, melyek feloldása nem történt meg. A felperes álláspontja szerint felmerül a gyanú a hamis tanúvallomásra. A felperes ellen törvénytelen

eljárást folytattak, ez az iratokból egyértelműen megállapítható, és igazolódott, amikor a felperes elvált, és a két kiskorú gyermekét nála helyezték el. Mindezek alapján a károkozó jogellenes és felróható magatartás megállapítható, ebből adódott a károsulti oldalon bekövetkezett kár, és megállapítható a kettő közötti okozati összefüggés. A felperes a kár összegét megjelölte, de annak megállapítását bírói mérlegelés körébe utalta. Az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte az alperesek károkozó magatartásának, a felperest megillető indokolt és jogos kár mértékének megállapítását.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Előadta, hogy 2005. december 7-i tanúkihallgatáson két személy is megerősítette a késsel történt hadonászást, fenyegetést, és a felperes volt házastársa tanúvallomásában a gyermekek jelenlétében történő ökölrel való bántalmazásról is nyilatkozott. Ilyen esetekben mindig nehéz a nyomozó hatóság feladata, hogy az érdekeltek ellentétes nyilatkozata mellett helyes következtetést vonjon le.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A felperes a fellebbezésében megismételte azokat az előadásokat, amelyeket az elsőfokú bíróság az ítéletben már értékelt, és megfelelő, részletes indokolással elutasította a keresetet. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból okszerű, megalapozott következtetést vont le. Helyesen állapította meg, hogy a nyomozó hatóság és a vádhatóság mérlegelését nem mérlegelheti felül, helyesen következtetett a jogellenesség és a felróhatóság hiányára. A fellebbezésben hivatkozott Pp. 235. §-a nem törvénysértésre utal, hanem a fellebbezés tartalmi követelményeit szabályozza, ezért az erre történt hivatkozás értelmezhetetlen.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés), a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetései is helytállóak.

A másodfokú bíróság jelentőséget tulajdonít annak a körülménynek, hogy az elsőfokú bíróság több esetben tájékoztatta a felperest arról, hogy tényállításai tekintetében a bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében őt terheli (2008. november 17. napján felvett 11., 2009. február 4. napján felvett 14., 2009. április 22. napján felvett 16. sorszámú jegyzőkönyv). A felperesnek lényegében bizonyítási indítványa nem volt, az általa hivatkozott büntetőeljárás iratainak beszerzésére a II.r. alperes tett indítványt (10. sorszámú beadvány). A felperesnek a polgári perben sem tanú-, sem szakértői, sem okirati bizonyításra nem volt indítványa. A

beszerzett büntető előzményi iratból a felperes által sérelmezett körülmények nem állapíthatók meg. A felperessel szemben a kiskorú veszélyeztetése miatti feljelentést a volt házastársa 2005. november 21. napján tette meg, a nyomozást 2005. november 22. napján rendelte el a Móri Rendőrkapitányság, és 2006. január 12. napján a Székesfehérvári Városi Ügyészség FKV 8515/2005/1/I. szám alatt 2006. március 22. napjáig meghosszabbította. Az iratismertetés - ekkor már a Székesfehérvári Rendőrkapitányság előtt - 2006. március 21. napján történt meg, tehát az I.r. alperes a nyomozás elrendelésére, határidejére vonatkozó előírásokat megtartotta. Minden alapot nélkülöz az az előadás, hogy fiával tanúkénti kihallgatásakor csak üres lapot (lapokat) íratott volna alá a kihallgatást foganatosító rendőr. A három oldal terjedelmű jegyzőkönyvnek minden lapját aláírta a tanú, egy lapot két helyen is, két helyen pedig úgy, hogy alatta géppel kipontozva szerepel az aláírás helye. Kihallgatásánál - bár akkor csak 16 éves volt - egyik szülője sem volt jelen, ezt azonban a Be. 86. §-ának a perben releváns időben hatályos szövege nem írta elő. Hogy nevezett 2005. december 7. napján mit mondott el, az a felperes terhére miként volt értékelhető, illetve hogy a családon belüli helyzete változása révén utóbb a bíróság előtt az alapeljárásban milyen vallomást tett, hogy a vallomástételt a megismételt eljárásban megtagadta, az alperesek jogellenes magatartása körében nem értékelhető. Tényszerűen a nyomozás során kirendelt pszichológus nem biztosította a felperesnek a vizsgálaton történő részvételt, törvényes képviselőként jelen lehetett a felperes volt házastársa. A szakértői vélemény szerint a felperes megjelent a vizsgálatkor, és indulatosan fogalmazta meg azt az igényét, hogy azon részt kíván venni. Nincs viszont bizonyíték arra, hogy a felperessel szemben tiszteletlen magatartást tanúsított volna a szakértő, a felperes pusztá előadása ennek elfogadására nem elegendő. A 2005. december 10-i rendőri intézkedésről a jelentés rendelkezésre áll. Eszerint a felperes nevelt lánya telefonon tett bejelentése alapján szállt ki a helyszínre két rendőr, és ott a felperes volt házastársa azt adta elő, hogy őt a felperes megrúgta, amit visszaadott. A rendőrök a felperest felszólították a személyigazolványa átadására, ezt azonban megtagadta, ezért a rendőrök elő kívánták állítani, és ettől csak azért tekintettek el, mert már a szolgálati gépkocsiban a felperes meggondolta magát, és átadta a személyigazolványát. 2005. december 11. napján is történt rendőri intézkedés a felperes és a volt felesége közötti tettlegesség miatt. A felperes 2005. december 13. napján feljelentést tett a Fejér Megyei Ügyészségi Nyomozó Hivatalnál, mert 2005. december 10. napján a lakásán foganatosított rendőri intézkedés során az egyik rendőr gumibottal a bal kezére ütött. A 2006. március 6. napján meghozott Nyom. 265/2005/11. számú határozat a hivatalos eljárásban történt bántalmazás vétsége miatti nyomozást megszüntette bizonyítottság hiányában. Az indokolás szerint a felperes előadásán túl a sérelmére elkövetett cselekmény megtörténtét semmilyen bizonyíték kellően nem támasztotta alá, illetve a felperes vallomását cáfoló tanúvallomás állt rendelkezésre. Nincs adat arra, hogy a felperes e határozattal szemben jogorvoslással élt volna. A felperes ahogy a nyomozás során nem tudott hitelt érdemlő bizonyítékot megjelölni a rendőri bántalmazásra, úgy jelen eljárásban sem tette meg. A másik intézkedő rendőrt illetően is csak felperesi előadás volt, hogy ő milyen tanácsot adott a felperes volt házastársának. Erre az időre már a volt feleség a felperessel szemben a feljelentést

megtette, sőt a nyomozó hatóság már tanúkihallgatást fogatosított, megkereséseket adott ki, szakértőt rendelt ki, és ez cáfolja azt az motivációt, amit a felperes e vonatkozásban megfogalmazott. A felperes gyanúsított ki hallgatásakor valóban megnevezett három személyt névvel és címmel, közülük azonban csak kettőt jelölt meg tanúként, mégpedig arra, hogy a felperes fia a harmadikként megjelölt személyt az anyja biztatására megrugdosta. Mivel ezek a tanúk még a felperes szerint sem az ő terhére írt cselekményről tudtak volna nyilatkozni, a nyomozás során kihallgatásuk mellőzése indokolt volt. A felperes az általa hivatkozott újságcikket a periratokhoz nem csatolta. Annak tartalma ismeretlen maradt, így az abban megjelentek és az alperesek esetleges magatartása (az újság részére adott tájékoztatás) közötti összefüggésre sem vonható le következtetés.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alpereseket nem terheli a felperes által megjelölt tevékenységük miatt jogellenes magatartás, így a Ptk. 349. § (1), (3) bekezdése esetén is irányadó Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség egyik kötelező eleme hiányzik. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a büntetőeljárás megindításához és lefolytatásához az volt szükséges, hogy a felperes terhére rótt cselekmény miatt a bűncselekmény alapos gyanúja fennálljon, és ez meg is valósult. Hiszen ha nem így lett volna, a büntetőeljárást ez okból meg kellett volna szüntetni, azonban ilyen döntést a büntetőügyben eljáró bíróság a megismételt eljárás során sem hozott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdés második mondata alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-ára figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az I.r. alperes képviselőjével felmerült jogtanácsosi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés) megtéríteni. A felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a szerint az állam viseli. A pártfogó ügyvéd díjával kapcsolatos rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapult.

, 2010. március 4.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: